
Helsinki, elokuun 21 p:nä 1913.

Kiertokirje.

Kunnioitettavat Suomen Teosofit!

Vielä ei ole vuosikymmentä vierähtänyt siitä ajasta, jolloin teosofia meillä Suomessa oli kätkeytyneenä ikäänkuin kammioon, jonne vain harva löysi tien, jonne vielä harvemmat uskalsivat astua. Kuinka toisin on nyt, meidän aikanamme! Emmekö nyt saa vapaasti lukea, esteettä tutkia – meillä on omalla kielellä runsaasti kirjallisuutta, jota kymmenkunta vuotta sitten ei vielä ollut – ja eikö sadat ja tuhannet kansalaiset ole olleet löytävinänsä totuutta tullessaan yhteyteen teosofien kanssa? Kahleet ovat murtuneet, murit revityt alas ja valo säteilee auringosta kirkkaampana kuin vuosisatoihin, niin meille, meidän kansallemme, kuin koko maailmalle.

Yhä enemmän me opimme tuntemaan teosofien suuren tehtävän ihmiskunnan keskellä, keskellä aikamme myllerrystä ja kilpailua vallasta ja ylivallasta, ja me tunnemme jokainen, kuinka elämä, Mestarit, vetoavat meidän sisimpäämme ja kutsuvat meitä kaikkia kohdaltaan ottamaan osaa siihen suureen, ulkonaisesti ehkä vähäpätöiseltä näyttävään työhön, jota He tekevät.

Mitä enemmän opimme tätä kaikkea tuntemaan, sitä enemmän tahdomme me itsekkin tehdä työtä. Ennenkaikkea tahdomme me muistaa ja auttaa niitä, jotka ovat ennen meitä tehneet työtä! Ilman heidän työtänsä olisimme kukaties vielä yhtä kaukana teosofiasta kuin ovat tuhannet ja kymmenet tuhannet kansalaiset ympärillämme. Me täällä Suomessa olemme lähinnä kiitolliset Pekka Ervastille, Suomen T. S:n ylisihteerille teosofien tunnetuksi tulemisesta maassamme. Hän on elämäntyöllään palvellut kansaamme. Osottakaamme, että hänen työtänsä ymmärrämme! Osottakaamme, että tahdomme mekin tehdä jotakin, tahdomme olla mukana ja auttaa siinä missä suinkin voimme! Hän ei ole vielä väsynyt, vaikka on tehnyt raskaamman työn kuin me ehkä aavistammekaan. Hän on kaiken uhrannut, mitä omisti. Tuhannesti on häneen vedottu, tietoa ja apua etsien, neuvoa odottaen – aina valmiina on hän seisonut, veljenä ja ystävänä vastaanottanut, ollut esikuva siitä, mitä teosofin tulee olla lähimmäiselleen.

Emmekö mielellämme olisi valmiit nousemaan yhteisvoimin auttamaan häntä siinä suuressa työssä, jonka kautta hän aikoo luoda maamme teosofiselle liikkeelle oman kodin, päämajan, joka on oleva sen työn keskipisteenä. Olkaamme *mekin* puolestamme valmiit auttamaan, vaikka meihin vedottaisiin yhä uudelleen ja uudelleen! Se yritys, jonka tarmokas alulle panija on ottanut viedäkseen eteenpäin, ei ole hänen yksityinen asiansa, vaan se on koko teosofisen liikkeen, kaikkien maamme teosofien. *Teosofinen työ* tarvitsee „päämajan“. Ja se työ, se olkoon meidän kaikkien!

Suuresti ilahuttava oli se sysäys, mikä viime vuoden lopulla syntyi ja sai aikaan, että päämajan velat lyhenivät murtamissa kuukausissa useilla tuhansilla markoilla. Älkäämme jääkö tähän, luullen täyttäneemme kaikki velvollisuutemme! Päämaja ei ole läheskään vielä valmis. Toivottavaa on, että päämaja vapautetaan niin pian kuin mahdollista veloista. Juuri sitä varten pantiin vuosi takaperin toimeen suunnitelma, jonka tarkoituksena on päämajan velkojen lyhentäminen. Ja viime kesäkurssien aikana otettiin vielä yksi kaunis askel samaan suuntaan.

Mutta onko *päämaja* silloin valmis, kun rakennukset ovat valmiit, tahi kun pellot ovat kunnossa ja maat muokatut? Ei suinkaan. Silloin on vasta toinen puoli saatu valmiiksi. Tärkeimpänä ja välttämättömänä osana, ennenkuin päämaja voi kunnialla palvella teosofista liikettä, kuuluu siihen oma suuri, sisältörikas, arvokas *kirjasto*, joka, samalla kun se palvelee yksityisten jäsenten ja tutkijain tiedonjanoa, samalla on koko teosofisen liikkeen kunnia- ja muistomerkkinä. Päämaja ilman tällaista kirjastoa on niinkuin lähde, jossa ei ole vettä, tai niinkuin pää ilman aivokoneistoa. Suuri Teosofinen

Seura on oivaltanut, mikä suunnaton työväline teosofisella liikkeellä on rikkaassa kirjastossa. Sillä on päämajassaan Adyarissa maailman suurin okkultis-, filosofis-, uskonnollinen kirjasto ja tuhansia, jopa kymmeniä tuhansia markkoja saa vuosittain nähdä uhrattavan tämän kirjaston kartuttamiseksi vieläkin suuremmaksi. Mitä harvinaisimpia käsikirjotuksia ja ikivanhoja pergamentti- ja palmunlehtikääröjä on siellä tutkijain käytettävänä. Aikojen kuluessa kasvaa tämän harvinaisen kirjaston arvo varmaan satumaisen suureksi. Nyt siellä käy vuosittain Euroopasta saakka oppineita tekemässä tutkimuksia kirjojen johdolla, joita ei muualta saa käsiin. Ja Teosofinen Seura saa nyt ylpeillä lukemattomien yksityisten, osastojen ja looshien uhrauksien kautta aikaansaadulla kirjastollaan, joka vähitellen on onnistunut voittamaan maailmanmaineen.

Jokainen yksityinen maa tarvitsee oman pienen „Adyarinsa“. Saksan entisellä T. S:llä tiedetään olleen suuri kirjasto, ja sellainen lienee jo useissa muissakin maissa.

Suomessa olemme tässä suhteessa, piinkuin kaikissa muissakin, kulkeneet hieman jälessä. Se onkin aivan luonnollista, sillä elämme kaukana suuresta maailmasta. Mutta pitäkäämme huoli, ett'emme jää nukkumaan vaan kuljemme eturivissä muiden maiden kanssa.

Nyt voidaan melkein jo sanoa, että teosofisella liikkeellämme on, jollei virallisesti niin ainakin epävirallisesti, päämaja, jossa sen työtä tehdään. Mutta *kirjastoa ei ole!* Ei ole vielä olemassa edes kirjastorahastoa, jolla sellainen voitaisiin luoda. Teosofinen Seura ilman kirjastoa! Teosofinen Seura ilman tietojen aarrekammiota, ilman viisauden salia, jonka seinillä kallisarvoiset, ihmiskäsien harvoin koskettamat teokset houkuttelevat vakavaa tiedonetsijää! Ettekö näe, kansalaiset, että jo nousee uusi polvi ja uusi päivä voi koittaa minä hetkenä hyvänsä! Vuodet pian vierivät, ne eivät pysähdy odottamaan ihmiskunnan hidasta kulkua. Kehitys kulkee omia teitään. Nuorukaisena, tulisin mielin, hävittävä ja samalla nostattavana, otsaltaan loistaen rusotus niinkuin nousevan auringon ja sydämessään lämpö sen ensimmäisten säteitten – sellaisena aina kehitys ensinnä ilmenee maailmaan ja sellaisena se on aina ilmennyt. Nuorisossa on aina uuden huomenen lupaus. Kun näemme heidän janoavan tietoa, kun heidän henkensä etsii viisautta ja tyydyttämättömänä hylkää sen, mikä nuoria ennen on tyydyttänyt, emmekö silloin voi varmuudella tiessä uuden ajan lähestyvän. Kun näemme yhä useampien kaipaavan enemmän tietoja okkultisista asioista, mystiikasta, eri uskonnoista ja filosofioista, emmekö silloin enemmän kuin ennen luottaisi kehityksen voittoon. Olkaamme sentähden myös me puolestamme valmiit tekemään voitavamme, jotta tuleva nuoriso meilläkin on tilaisuudessa saamaan käsiinsä ne lähteet, joista tietoja voidaan ammentaa.

Sitä varten luokaamme teosofinen kirjasto. Luokaamme se meidän maamme teosofiselle liikkeelle ja meidän vasta valmistuvalle päämajallemme. Mehän voimme, mitä tahdomme, kun teemme työtä kaikki yksissä mielin ja yksissä voimin! Millä tavalla sitten tämän paljon vaativan työn voisimme suorittaa? Miten se tapahtuisi? Seuraavassa eräs käytännöllinen suunnitelma.

Nuoret teosofimme olivat jo kauan aikaa ajatelleet omaa kirjastoa, sillä oli huomattu välttämättömäksi sellaisen olemassaolo, jos tahdottiin tehdä laajaperäisempää tutkimustyötä. Kun viime kesänä pidettiin Teosofisen Nuorisoliiton vuosikokous, niin oli kysymys siellä esillä, ja silloin esitti Pekka Ervast, T. S. ylishteeri, että pantaisiin kerta kaikkiaan alulle yhden ainoan suuren kirjaston muodostaminen koko Suomen teosofiselle liikkeelle. Luonnollisesti tulisi se sijaitsemaan Tuonenkylässä ja siihen hankittaisiin ainoastaan arvokkaat teokset, jotka hyödyttävät tutkijoita. Ehdotus hyväksyttiin empimättä ja päätettiin ryhtyä toimenpiteisiin, jotka parhaiten veisivät päämäärään.

Kun ainoa este alussa on rahojen puute, on ensimmäinen työ koota niitä. Siinä tarkoituksessa käännyimme puoleenne, te suomalaiset teosofit. Teitä varten rakennetaan teosofinen päämaja, teidän hyväksenne on tuleva se kirjasto, jonka luomiseksi pyydämme teiltä kannatusta. Älkää epäilkö uhrata vähää vähästänne tahi paljoa paljostanne! Ottakaa jokainen päällemme pieni velvollisuus, pieni uhraus, murtamien markkojen säästö kuukaudessa, ja kiitollisuudella tulee tulevaisuus muistelemaan teidän epäitsekkyyttänne. Pois meille suomalaisille ominainen hitaus ja välinpitämättömyys! Allekirjottakoon jokainen mukana seuraavan „sitoumuksen“ ja palauttakoon sen meille.

Osottakaamme siten, että me kaikki todella tahdomme jollain käytännöllisellä tavalla kantaa oman kortemme yhteiseen kekkoon.

T. S. looshit ja Teosofisen Nuorisoliiton paikallisosastot! Käännymme erityisesti teidän puoleenne, sillä ennenkaikkea teidän työllenne voi tuollaisen kirjaston olemassaolo tuottaa siunausta. Uhratkaa varojanne! Muodostakaa kirjastorenkaita, rahastoja, joita kartutatte lahjoilla, juhlilla, y. m. lukemattomilla keinoilla. Te voitte myöskin, kukin teistä, yhtenä kokonaisuutena allekirjottaa allaolevan „sitoumuksen“ niin suurelle summalle kuin teillä on varaa. Älköön ajateltako, että asia ei koske teosofisia loosheja tahi osastoja. Yhteinen työ koskee meitä kaikkia ja ilman aineellista tukea on mahdotonta myöskin henkistä työtä tehdä. Siis: entistä enemmän varoja ja työtä uhratkaamme Tiedon Alttarille!

Mainita tulee, että kirjastoon on jo sen alulle panemiseksi tehty yksi suuri ja yksi pienempi lahjotus. Pekka Ervast lahjotti omasta suuresta kirjastostaan useampien tuhansien markkojen arvoisen teosofisen osaston, joka sisältää teoksia kaikilta teosofisilta aloilta, uudempia ja vanhempia, kirjoitettuina kaikilla tunnetuilla eurooppalaisilla kielillä. Tämän erinomaisen sisältörikkaan ja arvokkaan lahjotuksen lisäksi luovutetaan Teosofisen Nuorisoliiton hallussa oleva kirjaston alku, jossa varoja ja kirjoja on yli kolmensadan markan arvosta, myöskin tähän uuteen kirjastoon. Kirjaston hallinto tulee toistaiseksi olemaan järjestetty niin, että sitä hoitaa kolme-henkinen hallitus, johon kuuluvat Pekka Ervast, Teosofisen Nuorisoliiton sihteeri, ja kolmas henkilö, jonka he yhdessä valitsevat. Kirjastoa varten aiotut avustukset lähetettäköön allekirjottaneelle, osoitteella Helsinki, Liisank. 27.

Tämän kirjaston kautta tullaan tavallaan myöskin kunnioittamaan Teosofisen Seuran suuren perustajan, paljon halveksitun ja paljon myös rakastetun H. P. B:n muistoa. Pekka Ervastin ehdotuksesta tulee sen nimenä olemaan „Blavatsky-kirjasto Suomessa“. Kaikkina aikoina seisokoon se muistomerkinä Suomen teosofien kunnioitukseksi ja rakkaudesta suurta uranaukasijaa kohtaan! Ja olkoon vuosi 1914 – 7:s vuosi Teosofisen Seuran Suomalaisen Osaston syntymisestä – se vuosi, jolloin tämän muistomerkin perustuskivet lasketaan!

Kunnioittaen

Toivo Vitikka.

Suomen Teosofisen Nuorisoliiton sihteeri.

Irtilaikattava!

*Sitoudun vuoden (..... kuukauden) aikana kannattamaan „Blavatsky-kirjastoa“
..... markan kuukausimaksulla. Avustus lähetetään kuukausittain (neljännes- tai
puolivuosittain tai kerta kaikkiaan) kirjastorahastoon.*

..... kuun p:nä 1913.

Nimi:

Osote: